

Arrest

nr. 247 936 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 december 2019.

1.2. Op 6 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 oktober 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit. Uw vader overleed toen u zeven jaar was. U wisselde af tussen het huis van uw moeder en het huis van uw grootouders.

In 2013 of 2014 werd u zwanger en onderbrak u uw middelbare studies, maar u verloor uw kind op vijf maanden en twee weken. Achteraf behaalde u uw middelbaar diploma via het avondonderwijs. U ging op zoek naar een inkomen en u werkte enkele weken in een schoonheidssalon, vlocht soms mensen hun haar bij hun thuis en u werkte ook ongeveer een maand in de keuken van een casino. Soms liet u zich ook onderhouden door uw toenmalige partner en sliep u met mannen om geld te verdienen.⁸ In augustus 2016 verliet u Suriname met een visum en vloog u via Frans Guyana naar Frankrijk waarna u verder reisde met de trein naar België. U kwam naar België voor een betere toekomst. U verbleef in België bij verschillende familieleden en vrienden.

U wist niet dat u een verzoek tot internationale bescherming kon aanvragen tot een meisje u dat vertelde en op 04.12.2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Suriname economische moeilijkheden omdat u er geen baan en geen degelijk onderkomen heeft waardoor u verplicht zou zijn u opnieuw te prostitueren. Verder vreest u ook de onveilige situatie in Suriname.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U ben er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u reeds in augustus 2016 in België aankwam, u pas op 4 december 2019, i.e. ruim drie jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. Nochtans was u ervan op de hoogte dat u na het verlopen van uw visum op 7 september 2016 illegaal in België verbleef (CGVS, p. 8) en ondernam u geen stappen om uw vrees kenbaar te maken noch om uw verblijf in België in orde te brengen. Dat u pas na een gesprek met een meisje wist dat ook mensen die uit Suriname afkomstig zijn een verzoek om internationale bescherming konden indienen (CGVS, p. 8), is een verklaring die niet kan overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, alles in het werk stelt om zo snel mogelijk een beroep te (kunnen) doen op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw (extreem) laattijdig verzoek niet heeft gedaan. Uw

houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Suriname de slechte economische situatie vreest, er geen werk zal kunnen vinden en er nergens terecht zal kunnen en u opnieuw met mannen zou moeten slapen om geld te verdienen (CGVS p. 9-10) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn van louter socio-economische aard die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u in Suriname geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zo verklaart u dat u talent hebt voor haar vlechten, manicure, pedicure en wenkbrauwen epilieren (CGVS, p. 4, 10). Dat u hiermee weinig zou verdienen doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 10). Voorts kan er benadrukt worden dat u in het verleden reeds tewerkgesteld was in een schoonheidssalon en u moest stoppen omwille van uw zwangerschap en omdat u onenigheid had met een collega (CGVS, p. 5). Verder was u ook tewerkgesteld in de keuken van het casino, maar werd u daar ontslagen omdat u vaak te laat kwam (CGVS, p. 12-13). U blijkt dan ook niet alleen over specifieke vaardigheden te beschikken maar ook kansen op de Surinaamse arbeidsmarkt gekregen te hebben die u veelal door uw eigen toedoen verloor. Bovendien, in weerwil van uw verklaringen dat de slechte economische situatie een algemeen probleem is in Suriname en dat elke Surinamer klaagt over de economie (CGVS p. 10), blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens weet wie van uw familieleden heden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt (CGVS, p. 7, 8). Indien de economische situatie in Suriname en in het bijzonder de financiële situatie van uw familie slecht is zou men verwachten dat u een duidelijk beeld kan ophangen van de manieren waarop uw directe familieleden in hun inkomen voorzien. Voorts kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u bij uw moeder terecht zou kunnen. Zo blijkt dat u voor uw vertrek uit Suriname afwisselend bij uw moeder en uw grootouders woonde en dat u nog steeds zeer goede contacten met uw moeder onderhoudt (CGVS p.6-7). Dat u het in beide huizen te druk vond doet geen afbreuk aan uw opvang die u genoot (CGVS p.10). Uiteindelijk zegt u zelf dat u bij terugkeer naar Suriname bij uw moeder zou kunnen logeren om even later deze mogelijkheid sterk in te perken door te stellen dat u er maar één dag zou kunnen slapen (CGVS p.13). Waarom u niet langer dan een dag bij uw moeder zou kunnen verblijven verduidelijkt u niet noch kan er aangenomen worden dat u niet in het huis waar u woonde of bij de moeder waarmee u een goede band heeft terecht zou kunnen (CGVS p.13). Derhalve kan er uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in Suriname niet afgeleid worden dat er in uw hoofde dermate ernstige problemen van socio-economische aard bestaan dat u in geval van terugkeer naar uw land persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Daarnaast werpt u op dat u dat het voor u, als vrouw, in Suriname onveilig is. U verduidelijkt dat als u opnieuw als prostitué zou werken u met geweld te maken zou kunnen krijgen (CGVS p.9,10). Vooreerst moet hier beklemtoond worden dat u zoals hierboven aangehaald andere mogelijkheden heeft op de Surinaamse arbeidsmarkt en u dus niet verplicht zult zijn om als prostitué te werken. Naast de verwijzing naar het gevaarlijkere straatwerk geeft u op geen enkele wijze aan waarom u het slachtoffer zou worden van geweld in Suriname. Evenmin kan uit uw voorgeschiedenis afgeleid worden dat u een dergelijk risico zou lopen. U was een keer op een feestje toen de politie binnenviel maar mocht zonder probleem beschikken. Verder verklaarde u noch problemen met de Surinaamse autoriteiten, noch ernstige problemen met medeburgers gehad te hebben (CGVS, p. 14). Voorts laat u na de volgens u slechte veiligheidssituatie in Suriname aan te tonen. Er moet dan ook besloten worden dat u er niet in slaagt om in concreto aan te tonen dat u bij terugkeer naar Suriname slachtoffer zou worden van de door u aangehaalde onveilige situatie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Suriname een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet .

Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/1 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET RECHTSZEKERHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de beslissing te vernietigen, minstens wat betreft de beslissing tot het toepassen van een versnelde procedure. In subsidiaire orde de beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Suriname de economische situatie te vrezen omdat zij er geen baan heeft en geen degelijk onderkomen waardoor zij verplicht zou worden zich opnieuw te prostitueren.

2.2.2.2. Verzoeksters vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat nog daargelaten dat de Raad te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel de bevoegdheid van de commissaris-generaal (en derhalve ook van de Raad) beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag verweerder evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoek(st)er, zoals *in casu*, zijn/haar verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn/haar binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat de redelijke termijn niet zou zijn gerespecteerd. Verzoekster toont bovendien niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel is gelet op het voorgaande evenmin aangetoond. Dit beginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt gelet op het voormelde niet dienstig opgeworpen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. De bestreden beslissing stelt vooreerst met recht vast dat verzoeksters talmen na haar aankomst in België alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelde vast als volgt: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u reeds in augustus 2016 in België aankwam, u pas op 4 december 2019, i.e. ruim drie jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. Nochtans was u ervan op de hoogte dat u na het verlopen van uw visum op 7 september 2016 illegaal in België verbleef (CGVS, p. 8) en ondernam u geen stappen om uw vrees kenbaar te maken noch om uw verblijf in België in orde te brengen. Dat u pas na een gesprek met een meisje wist dat ook mensen die uit Suriname afkomstig zijn een verzoek om internationale bescherming konden indienen (CGVS, p. 8), is een verklaring die niet kan overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, alles in het werk stelt om zo snel mogelijk een beroep te (kunnen) doen op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw (extreem) laattijdig verzoek niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Verzoekster weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft.

Met betrekking tot de door verzoekster opgeworpen socio-economische problemen stelt de bestreden beslissing voorts vast: *“Betreffende uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Suriname de slechte economische situatie vreest, er geen werk zal kunnen vinden en er nergens terecht zal kunnen en u opnieuw met mannen zou moeten slapen om geld te verdienen (CGVS p. 9-10) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn van louter socio-economische aard die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u in Suriname geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zo verklaart u dat u talent hebt voor haar vlechten, manicure, pedicure en wenkbrauwen epilieren (CGVS, p. 4, 10). Dat u hiermee weinig zou verdienen doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 10). Voorts kan er benadrukt worden dat u in het verleden reeds tewerkgesteld was in een schoonheidssalon en u moest stoppen omwille van uw zwangerschap en omdat u onenigheid had met een collega (CGVS, p. 5). Verder was u ook tewerkgesteld in de keuken van het casino, maar werd u daar ontslagen omdat u vaak te laat kwam (CGVS, p. 12-13). U blijkt dan ook niet alleen over specifieke vaardigheden te beschikken maar ook kansen op de Surinaamse arbeidsmarkt gekregen te hebben die u veelal door uw eigen toedoen verloor. Bovendien, in weerwil van uw verklaringen dat de slechte economische situatie een algemeen probleem is in Suriname en dat elke Surinamer klaagt over de economie (CGVS p. 10), blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens weet wie van uw familieleden heden actief zijn op de Surinaamse arbeidsmarkt (CGVS, p. 7, 8). Indien de economische situatie in Suriname en in het bijzonder de financiële situatie van uw familie slecht is zou men verwachten dat u een duidelijk beeld kan ophangen van de manieren waarop uw directe familieleden in hun inkomen voorzien. Voorts kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u bij uw moeder terecht zou kunnen. Zo blijkt dat u voor uw vertrek uit Suriname afwisselend bij uw moeder en uw grootouders woonde en dat u nog steeds zeer goede contacten met uw moeder onderhoudt (CGVS p.6-7). Dat u het in beide huizen te druk vond doet geen afbreuk aan uw opvang die*

u genoot (CGVS p.10). Uiteindelijk zegt u zelf dat u bij terugkeer naar Suriname bij uw moeder zou kunnen logeren om even later deze mogelijkheid sterk in te perken door te stellen dat u er maar één dag zou kunnen slapen (CGVS p.13). Waarom u niet langer dan een dag bij uw moeder zou kunnen verblijven verduidelijkt u niet noch kan er aangenomen worden dat u niet in het huis waar u woonde of bij de moeder waarmee u een goede band heeft terecht zou kunnen (CGVS p.13). Derhalve kan er uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in Suriname niet afgeleid worden dat er in uw hoofde dermate ernstige problemen van socio-economische aard bestaan dat u in geval van terugkeer naar uw land persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt."

Verzoekster herhaalt in haar verweer dat zij door de algemene problemen van socio-economische aard in Suriname bij terugkeer omwille van haar lange afwezigheid thans niet langer op de steun van haar familie kan rekenen waardoor zij vreest opnieuw terecht te komen in de prostitutie. Verzoeksters verweer volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing hierover te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een geponderde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER